

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 98.607 van 30 augustus 2001
in de zaak A. 93.007/VII-21.867**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 26 juni 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juni 2000;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE KEUSTER, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België voor de tweede maal binnen op 22 december 1999 en verklaarde zich op 27 december 1999 voor de tweede maal vluchteling.

1.2. Op 9 februari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 7 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, die beweert een Armeens staatsburger te zijn, diende een eerste asielaanvraag in op 30 oktober 1996 waarin de Commissaris-generaal in beroep op 30 juni 1998 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Op 25 januari 1999 keerde betrokkene met I.O.M. terug naar zijn woonplaats in Erevan (Armenië). Ongeveer twee maanden na zijn terugkeer zouden eerst betrokkene en daarna zijn tweede vrouw en moeder telefoon hebben gekregen van onbekenden: zij zouden hebben gedreigd betrokkene te vermoorden, omwille van de problemen die hij zou hebben gehad na de echtscheiding van zijn eerste vrouw en die de aanleiding zouden zijn geweest voor betrokkene om zijn land te ontvluchten in 1996. Op 7 juli 1999 zou betrokkene, na een familiebezoek, zijn woning volledig afgebrand hebben aangetroffen. Zijn vader zou tijdens betrokkenes afwezigheid het bezoek hebben gekregen van twee mannen die zouden hebben gevraagd naar betrokkene. Zijn vader zou hen niet hebben willen antwoorden waarna de twee onbekenden hem bewusteloos zouden hebben geslagen. Kort na hun vertrek zou, volgens de burens, de woning van betrokkene vuur hebben gevat. Een week na de brand zou zijn vader zijn overleden ten gevolge van de verwondingen die hij zou hebben opgelopen. Uit het gerechtelijk onderzoek zou zijn gebleken dat de brand door onbekenden zou zijn aangestoken en

van de autoriteiten zou betrokkene financiële hulp hebben ontvangen. Omdat de daders van de brand nog echter niet waren gevonden, zou betrokkene zich in september 1999 ook tot het Bureau van de Eerste Minister hebben gewend. Deze zouden hem schriftelijk hebben geantwoord dat zij de daders nog niet hadden gevonden. Op een dag zouden drie à vier onbekenden, toen betrokkene aan de verkeerslichten stond te wachten, met stenen op zijn wagen hebben geslagen. Omwille van de reactie van omstaanders zouden de onbekenden zijn weggelopen, terwijl ze zouden hebben geroepen dat ze betrokkene zouden vermoorden. Betrokkene zou zich opnieuw tot het Bureau van de Eerste Minister hebben gewend waar hij te horen zou hebben gekregen dat zij de politie de opdracht zullen geven extra aandacht te besteden aan zijn dossier. Op 18 december 1999 zou betrokkene met een bus Erevan zijn ontvlucht naar Istanboel, waar hij een boot zou hebben genomen naar Italië. Van daaruit zou betrokkene met een wagen naar België zijn gekomen, op 22 december 1999 zou hij de landsgrenzen zijn overschreden. Op 27 december 1999 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Hij was niet in het bezit van zijn paspoort. Hij was wel in het bezit van zijn rijbewijs, militair boekje, een kopie van de overlijdensakte van zijn vader, een kopie van een bewijs dat betrokkene een wagen heeft gekocht, een kopie van een document waarin staat vermeld dat betrokkene financiële hulp ontvangt omdat zijn woning is afgebrand en een bewijs van de brandweer van de regio Shengavit (Erevan) dat betrokkenes woning op 7 juli 1999 is afgebrand.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de problemen waarop betrokkene zijn tweede asielaanvraag heeft gebaseerd, voortvloeien uit de problemen die hij heeft aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag nl. zijn problemen die hij zou hebben gehad na de scheiding van zijn eerste vrouw in 1983. Haar familie zou hem deze echtscheiding en zijn nieuw huwelijk met een andere vrouw (in 1990) kwalijk nemen en zou dit willen wreken. Zoals reeds werd opgemerkt in de bevestigende beslissing van betrokkenes eerste asielaanvraag vallen deze problemen niet onder de Vluchtelingenconventie maar binnen de privé-sfeer. Betrokkene vreest de familie van zijn eerste vrouw. Hij wordt door hen lastiggevalen en vervolgd omwille van wraak, niet omwille van één van de gronden vermeld in artikel 1A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 namelijk omwille van zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat de familie van zijn eerste vrouw invloedrijk is en banden zou hebben met HHCH. De waarachtigheid van deze banden werd echter in zijn eerste asielaanvraag als twijfelachtig beschouwd omdat betrokkene hierover zeer vaag was. In zijn tweede asielaanvraag blijkt zowel uit betrokkenes verklaringen als uit de door hem neergelegde documenten dat hij zich zonder problemen kon wenden tot de autoriteiten en daar gehoor vond; na de brand zou er een gerechtelijk onderzoek zijn ingesteld zowel door de politie als door de K.G.B. en zou betrokkene een financiële vergoeding hebben ontvangen van de autoriteiten. Ook bij het Bureau van de Eerste Minister vond betrokkene gehoor: de eerste keer zouden zij hem schriftelijk hebben geantwoord dat de daders van de brandstichting nog niet waren gevonden, de tweede keer (na het incident op straat) zouden zij de politie de opdracht hebben gegeven extra aandacht te besteden aan zijn dossier. Uit niets kan worden afgeleid dat het onderzoek naar de daders van de brandstichting niet tot resultaten heeft geleid omwille van één van de reeds hierboven vermelde criteria van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die betrokkene bij zich had, bewijzen enkel dat zijn woning in brand is gestoken door onbekenden en dat hij hiervoor een financiële vergoeding van de overheid heeft gekregen. Ook de kopie van de overlijdensakte van betrokkenes vader, het bewijs dat hij een wagen heeft aangekocht en zijn militair boekje veranderen niets aan hetgeen hierboven werd gesteld.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat betrokkene naliert voor de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden dat onbekenden met stenen op zijn wagen zouden hebben geslagen en onder het weglopen zouden hebben geroepen dat ze hem zouden vermoorden. Het is weinig geloofwaardig dat betrokkene dit incident (= het laatste voor zijn vertrek) zomaar zou vergeten zijn te vermelden. Hierdoor komt zijn geloofwaardigheid in het gedrang.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat huidige annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom werd gewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling geschorst worden; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden beschouwd als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken volledig opsloort; dat de minister van Binnenlandse Zaken alleszins als tegenpartij moet worden beschouwd met betrekking tot de verwijderingsmaatregel; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers opnieuw tot leven komt na de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie ongegrond is;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in diezelfde memorie van antwoord verder nog opwerpt dat het verzoekschrift geen ontvankelijke middelen bevat; dat, zoals hierna zal blijken, deze exceptie tevens ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, doordat bij het verhoor op het Commissariaat-generaal een tolk Armeens-Frans aanwezig was, terwijl het in casu een Nederlandstalige procedure betreft en het onderzoek, en dus ook het verhoor, in het Nederlands diende te gebeuren; dat bijgevolg een bijkomende tolk Frans-Nederlands of een tolk Armeens-Nederlands bij het verhoor aanwezig diende te zijn;

Overwegende dat artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) als volgt luidt:

"§1 Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 en 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§3 In de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.";

Overwegende dat de verzoekende partij om bijstand van een tolk Armeens heeft verzocht; dat, overeenkomstig § 2, derde lid van voormeld artikel, vervolgens het Nederlands als taal van het onderzoek werd aangeduid; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal naar het Nederlands werden vertaald; dat niet kan ingezien worden in welk opzicht artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden; dat het middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending inroept van artikel 57 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, doordat het verhoor op het Commissariaat-generaal gebeurde in aanwezigheid van een tolk Armeens-Frans, terwijl het een Nederlandstalige procedure betreft en de verzoekende partij in Vlaanderen woont;

Overwegende dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een bijzondere regeling op het taalgebruik inzake de erkenningsprocedure als vluchteling; dat artikel 57 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken waarvan de schending wordt aangevoerd, derhalve te dezen niet van toepassing is; dat het middel faalt naar recht;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde en het vijfde middel aanvoert dat "de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn, gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de

Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel”; dat uit de verdere uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partij ook een schending van de materiële motiveringsplicht inroept, enerzijds, doordat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op deugdelijke motieven, nu deze motieven steun vinden in verklaringen gedaan naar aanleiding van een verhoor dat moet geacht worden niet te bestaan vermits gebruik werd gemaakt van een tolk die niet voldeed aan de vereiste taalkennis, en anderzijds, doordat geen sprake kan zijn van een deugdelijke motivering wanneer deze is gebaseerd op een vergelijking van de verklaringen van de verzoekende partij met deze van haar echtgenoot en dat bovendien elke asielaanvraag individueel dient te worden behandeld; dat het voor de commissaris-generaal niet volstaat te stellen dat het verhaal van de verzoekende partij 'hoogst onwaarschijnlijk' of 'bedrieglijk' is zonder aan te geven waarom precies deze stelling werd weerhouden; dat het niet volstaat te verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van het incident waarbij met stenen op haar wagen werd geslagen; dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen tegenstrijdigheden zijn en aan de hand van het dossier gemakkelijk verklaard kunnen worden;

Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending inroept van artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48, 49, 50, 52, 57/6 en 63/2 van de Vreemdelingenwet, doordat de eerste vrouw van de verzoekende partij en haar familie zeer sterke banden hebben met de politieke overheid en gezagsdragers zodat huidige zaak wel degelijk onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt; dat uit de wijze waarop de verzoekende partij dit middel heeft geadstrueerd blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing betwist;

Overwegende dat, wat betreft het derde, vierde en vijfde middel samengenomen, de commissaris-generaal in de huidige zaak ten aanzien van de verzoekende partij een eindbeslissing betreffende de ontvankelijkheid van haar asielaanvraag heeft genomen; dat hij zich hiertoe baseert op artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat, uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal besluit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève op grond van de volgende motieven (samengevat):

- De verzoekende partij verklaart problemen te hebben met de familie van haar ex-vrouw omwille van haar echtscheiding en nieuw huwelijk. Deze problemen vallen niet onder de Conventie van Genève, maar moeten worden gesitueerd in de privé-sfeer.
- De waarachtigheid van de banden van de familie van de eerste vrouw van de verzoekende partij met de politieke overheid werden in de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij als twijfelachtig beschouwd omdat zij daarover zeer vaag was. Bovendien blijkt uit haar tweede asielaanvraag dat de verzoekende partij zich zonder problemen kon wenden tot de autoriteiten en daar gehoor vond.

- De door de verzoekende partij voorgelegde documenten veranderen niets aan de vaststellingen van de commissaris-generaal.
- De verzoekende partij maakt op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van het incident waarbij onbekenden met stenen op haar wagen zouden hebben geslagen en zouden hebben geroepen dat ze haar zouden vermoorden, terwijl zij dit wel meedeelde op het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het interview bij de commissaris-generaal overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is verlopen;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij alleen naar België is gekomen en dat de echtgenote nog steeds in Armenië verblijft; dat er geen sprake is van enige vergelijking tussen de verklaringen van de verzoekende partij en de echtgenote; dat de termen 'hoogst onwaarschijnlijk' en 'bedrieglijk' niet voorkomen in de bestreden beslissing; dat de motivering van de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden vermeldt; dat voor zover het vijfde middel gebaseerd is op deze elementen het geen verband houdt met het dossier van de verzoekende partij;

Overwegende dat, wat betreft het incident waarbij de wagen van de verzoekende partij zou zijn bekogeld met stenen en ten haren aanzien doodsbedreigingen zouden zijn geuit, de verzoekende partij geen verklaring geeft voor het feit dat zij dit incident niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat de redenen waarom de commissaris-generaal het feit dat de familie van de eerste vrouw van de verzoekende partij banden zou hebben met de politieke overheid niet aanneemt tweërlei zijn; dat, ten eerste, de geloofwaardigheid van deze banden met de politieke overheid in de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij in twijfel werd getrokken omwille van haar vage verklaringen hieromtrent; dat, ten tweede, uit haar tweede asielaanvraag blijkt dat de verzoekende partij zich zonder problemen kon wenden tot de autoriteiten en daar gehoor vond; dat de verzoekende partij er niet in slaagt

aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het omstandig verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan;

Overwegende dat, gelet op het voorafgaande, dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het derde, vierde en vijfde middel niet gegrond zijn;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een zesde middel de schending aanvoert van artikel 63 en artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet, doordat de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met elkaar werden vergeleken, terwijl het dringend beroep een administratief beroep is en de zaak volledig opnieuw en individueel diende te worden behandeld;

Overwegende dat deze wetsbepalingen niet verbieden dat de commissaris-generaal, bij de beoordeling van de zaak, rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit de verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, de inhoud van die verklaring vergelijkt met deze welke op het Commissariaat-generaal werd afgelegd, eventuele tegenstrijdigheden tussen die verklaringen vaststelt en daaruit de nodige gevolgtrekkingen afleidt; dat het zesde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.